

Reisverslag en reacties van verblijf op de Filipijnen van vrijdag 26 februari tot zondag 13 maart 2016.

Inleiding.

De aanleiding was het bijwonen van de opening van de 'Prominent' kliniek in Gumaca. Tijdens het gesprek bij Prominent en toen vanuit de Filipijnen door de lokale autoriteiten de toezegging was gedaan dat de bouw in maart 2016 klaar zou zijn werd door Theo Solen en John Boerhof voorgesteld om bij de opening aanwezig te zijn. Later heeft zich bij die gedachte Gerard Daggenvoorde ook aangesloten. Vandaar dat een delegatie van het Stichtingsbestuur samen met hun vrouwen, te weten: Theo en Joke Solen, Gerard en Wilma Daggenvoorde en sponsor John en Miep Boerhof eind februari/begin maart een bezoek brachten aan de Filipijnen. De Heetenaren waren ook bij de opening. Het werd een gezellige feestelijke happening. Maar er was meer. Schrijnend op de Filipijnen is de scherpe tegenstelling tussen arm en rijk. Rijk heeft economisch en politiek gezien de touwtjes in handen. Arm leeft veelal onder het bestaansminimum. De woon- en leefomstandigheden in de sloppenwijken zoals in Manila, alsook in andere grote steden en in de provincies is met geen pen te beschrijven. In ons luxe landje kan men daar geen voorstelling van maken. Wij hebben het met eigen ogen van zeer dichtbij gezien en gevoeld. De arme bevolking heeft niets, maar dan ook werkelijk niets. De mensen leven van dag tot dag. Het is puur overleven. Maar één ding heeft rijk en arm gemeen. Ze genieten en zijn vriendelijk. Ieder op hun eigen manier.

Vrijdag 26 februari.

Na een gedegen voorbereiding was het dan uiteindelijk zover. Om half acht vertrokken we gezamenlijk met de Schiphol taxi naar Schiphol voor de reis naar de Filipijnen. Om 12.45 uur vlogen we met de Cathay Pacific CX 270 naar Hong Kong waar we moesten overstappen. Het was een lange zit van lezen, slapen, puzzelen en regelmatig de benen strekken. Eenmaal in Hong Kong. Wat nu? Welke gate moesten we hebben voor de doorvlucht naar Manila? Zoveel tijd hadden we niet. Dus was het opschieten geblazen. We moesten de metro in om een grote afstand te overbruggen. Gingen we de verkeerde kant op, of zaten we goed? Gelukkig stapten we op de goede locatie uit. Opluchting alom toen we hoorden dat het vliegtuig naar Manilla een uur later vertrok. We waren dus ruimschoots op tijd.

Zaterdag 27 februari.

Om 10.30 uur lokale tijd de aankomst in Manila. In Nederland is het dan 3.30 uur in de nacht. Op het vliegveld werden we met versierselen allerhartelijkst begroet door Jo en Truus Schoorlemmer. Ze hadden met spanning op ons staan wachten. Buiten kwam de warmte ons tegemoet. Oef, wat een hitte. Bagage in de busjes en op weg naar ons verblijf in Manila, hoog op de 32^e etage met prachtig uitzicht. Dean, de chauffeur waar Truus en Jo tijdens hun verblijf gebruik van mogen maken, loodste ons steeds met veel verve en heel rustig door het drukke verkeer, dat kris kras en toeterend in de stad door elkaar reed. Zaterdagmiddag maakten wij tevens op een heel prettige en vriendelijke manier kennis met een van de belangrijkste contactpersonen van Jo en Truus, mevrouw Zeny Tanada en haar familie. Zaterdagavond op tijd naar bed om de achterstallige slaap door het tijdsverschil in te halen.

Zondag 28 februari.

Samen met Jo en Truus en chauffeur Dean een aantal bezienswaardigheden in Manila bezocht. Mooie kerken, een immens groot Amerikaans kerkhof met 83.000 gesneuvelde soldaten bekeken. En daarna naar de sloppenwijken in Tondo, een 'woonwijk' dichtbij de haven van Manila. Welkom in Happy Island stond er geschreven bij de toegang. Happy zullen de mensen daar wel zijn, omdat ze niet anders weten. Maar wat we allemaal zagen is met geen pen te beschrijven. Vreselijk de woon- en leefomstandigheden. Gezinnen, mannen, vrouwen (jonge) kinderen leven van vuilnis en allerlei soorten ander afval om wat geld bij elkaar te sprokkelen. Smerig, vies, stinken. Al dat gezoek in de vuilnis naar plastic flessen, e.d. Kapotte autobanden zijn daar ook in trek om er weer iets anders van te maken. Elektrische stroomdraden hangen vlak bij de krotjes, levensgevaarlijk. Maar een dode meer of minder, maakt allemaal niet uit.

Manila is al een vieze stinkende drukke stad met veel smog en pikzwarte wegen en gebouwen van de uitlaatgassen. Maar het slechte leven en wonen in Tondo gaat alle perken te boven. Mensonwaardig. Niet te bevatten.

Maandag 29 februari

Vroeg uit de veren. 6.00 uur in de ochtend vertrek naar het vliegveld Philippines Airlines in (Pili) Naga in de provincie Camarines Sur, het zuidoostelijke deel van het hoofdeiland Luzon. Koffers mee. Van daar gaan we per autobus naar een resort gelegen aan het meer Lake Buhi in Buhi in de baragay Cabatuan. Onderweg in Buhi de 'Horizon' school bezocht. De school die in 2008 voor doofstomme kinderen met geld van de Johan de Wind stichting en "Wilde Ganzen" tot stand is gekomen en door toedoen van de HHCP in 2010 is uitgebreid met geld van het ministerie van Landbouw en NCDO. Ons bezoek was voorbereid. De kinderen zongen allerlei liedjes en ook wij lieten ons niet onbetuigd. Kortom de sfeer was heel gezellig en het respect en de waardering was over en weer. Daarna naar het resort in Buhi. Koffers uitpakken en even rust. Vervolgens een boottocht over het aangrenzende meer. Zonnebril op en oppassen voor de zon.

Gerard en Wilma Daggenvoorde bezoeken met ons allemaal lopend hun sponsorkind Lorena, een meisje van 23 jaar dat haar studie moest afbreken omdat een zus van haar zwanger is. Gelukkig heeft Lorena werk in een groot warenhuis en alles wordt in het werk gesteld om haar weer te laten studeren. Lorena's ouders wonen in een schamel hutje in het buitengebied. Het hoofdvoedsel is rijst dat minimaal een of twee keer per dag wordt gegeten. Gekookte groente zorgt voor de broodnodige afwisseling. De aangeboden kokosmelk smaakt heerlijk. Een prachtige haan met kleurrijke veren zit buiten met de poot vast aan een lang touw. Ontsnappen was niet mogelijk. Hanen worden gebruikt voor de welbekende hanengevechten waar doorgaans veel publiek op afkomt. Het sterkste dier overwint. Kleding wassen en spoelen gaat met de hand, een teil vol water met heel veel zeep. Een touw gespannen van boom naar boom doet dienst als drooglijn en kledingkast.

Dinsdag 1 maart.

Wilma en Gerard gaan nu naar Tambo hoog in de bergen om hun tweede sponsorkind Charel Navarro te ontmoeten. Charel is een jongen die samen met zijn familie in zeer armoedige omstandigheden woont en leeft. Het vervoer is een try-cycle (een bromfiets met een bakje). Bromfietsen en de try-cycles zijn de vervoermiddelen voor boodschappen doen, etc. Truus gaat mee want zij weet de weg. Bij een wandeling van de anderen nabij het resort krijgen we horden kinderen achter ons aan. Kinderen die naar school gaan zijn te herkennen aan de uniformen die ze dragen. Hoe arm iedereen ook, de vriendelijkheid straalt van de gezichten.

Na de lunch vertrekken wij via Buhi voor een langere reis per bus via Naga met als eindbestemming Gumaca voor een verblijf van twee nachten in het hotel Casa del Sol. Onderweg was er een stop bij de Cabatuan Elementary school. Vervolgens deden wij het huis van de familie Paz aan en heeft Theo daar aan het meer foto's kunnen nemen van hoe daar de situatie was. In de avonduren wordt ons door mevrouw Zeny Tanada een diner aangeboden in haar huis, ook bodega genoemd, in Gumaca.

Woensdag 2 maart.

Op het programma staat een bezoek aan de 'Prominent' kliniek. Een dag voor de officiële opening wordt nog met man en macht gewerkt om alles voor elkaar te krijgen. De laatste hand wordt gelegd aan de afrondingswerkzaamheden, er wordt schoongemaakt en gezorgd dat al het interieur aanwezig is. Het gebouw ziet er prachtig uit. De mensen zijn er ook heel blij mee. In de middag drie ziekenhuizen bezocht. Onder andere in Lopez, Gumaca en Antimonan. In Lopez was een gedeelte helemaal nieuw, terwijl het oude gedeelte (zeer slechte toestand) komend jaar wordt afgebroken. Daar was inderdaad de situatie zeer slecht. In Gumaca district hospital was alles nieuw en zag het er prachtig uit. Veel goederen vanuit Nederland zagen wij. Dozen vol en goed te gebruiken. Daar kregen wij allen een plaquette van waardering aangeboden. In Atimonan was een gedeelte vernieuwd en was nog heel veel in oude staat en ook hier zeer slecht. De in aanbouw zijnde nieuwbouw is gestaakt vanwege geld gebrek.

Er moet nog heel veel gebeuren om de omstandigheden beter te maken en we gingen even terug naar de jaren veertig/vijftig. De hygiëne is doorgaans slecht en privacy kent men amper. Operaties worden uitgevoerd bij de ingang van het hospitaal en voor de verdere afbouw heeft het ziekenhuis in Antimonan nog 1,5 miljoen euro nodig. Gezinsplanning is in de zorg de eerste prioriteit. We zien ook hier heel veel spullen geleverd door de HHCP. Maar het is bij lange na niet genoeg. De problemen worden er een beetje mee opgelost. Terug naar het hotel voor een ontspannende avond. Miep leert de dames het kaartspel Turks pesten en de mannen gaan strijdbaar klaverjassen.

Donderdag 3 maart.

De ochtend staat in het teken van de officiële opening van de ‘Prominent’ kliniek. Bij aankomst ziet alles er piccobello uit. Buiten zijn een aantal tenten neergezet in verband met de verwachte regen. Maar gelukkig bleef het droog. Het was druk. Heel veel Filipijnen waren naar de kliniek gekomen om de feestelijke opening bij te wonen. Er werd door veel mensen gesproken waaronder Theo Solen en Jo Schoorlemmer, Bobby Tanada en Korina Sanches-Roxas, de vrouw van president kandidaat Mar Roxas. Daarna was met elkaar de feitelijke opening door Zeny Tanada, Truus, Theo en Korina Sanchez-Roxas, waarbij tevens een lint werd doorgeknipt. Samen met John Boerhof onthulde Theo met de burgemeester en Zeny Tanada ook de plaquette aan de muur waar op staat aangegeven wie de “Prominent clinic” tot stand heeft doen komen. Na de rondleiding kregen wij als groep ook hier een fraaie plaquette uitgereikt en werden de bijbehorende documenten getekend.

Prominent kan als sponsor van deze kliniek trots zijn want zonder hun grote financiële bijdrage was dit moois niet tot stand gekomen. Een daverend applaus volgde. De kliniek is onder leiding van mevrouw Zeny Tanada die als “bouwheer” de gehele bouwbegeleiding heeft gedaan gebouwd voor zwangere vrouwen om in comfortabele en hygiënische omstandigheden te kunnen bevallen. Alle apparatuur en medische middelen zijn daarvoor aanwezig. Zelfs een aantal prachtige bont gekleurde kinderbedjes. De vrouwen mogen na de geboorte van hun kind 24 uur in de kliniek blijven om aan te sterken. De naam ‘Prominent’ is ontleent aan ‘Prominent’ zitcomfort met ruim 40 vestigingen in Nederland. In het gebouw is tevens een compleet ingerichte tandartspraktijk gevestigd. Met medewerking van het Heetense Hulpgoederen Centrum Heeten is het interieur en apparatuur naar Filipijnse begrippen ultra modern. Dat de lokale bevolking bijzonder blij is met de komst van deze prachtige zorgvoorziening bleek uit de vele lovende woorden tijdens de toespraken van de burgemeester en andere betrokkenen. Een Filipijns zangkoor en de vele ballonnen zorgde voor een feestelijke ontspannen sfeer.

Na een overheerlijke lunch vertrokken we vroeg in de middag met zijn allen in de bus weer terug naar Manila. Een rit van ruim zes uur vanwege het drukke verkeer. Onderweg werden door Theo en Wilma tal van foto’s gemaakt van o.a. het werk op de rijstvelden, de mooie natuur en de vele bezienswaardigheden. In de avonden hebben we Chinees gegeten in een keurig schoon restaurant.

Vrijdag 4 maart.

Die dag gingen we met de bus van Dean op stap met Jo en Truus. De stad Manila met zijn 17 miljoen inwoners net zo groot als de provincie Utrecht werd doorkruist. Het was vrijdag, opnieuw grote drukte natuurlijk. De wegen zaten vol. De auto’s, kleurrijke stadsbusjes, bromfietsen, ja eigenlijk alles op vier- en twee wielen reed kris kras door elkaar. Rechts en links inhalen. Alles was geoorloofd. Er is totaal geen discipline in het verkeer. Het is van ga jij niet, dan ik maar eerst. De kleurrijke busjes, de jypnees, tjokvol met passagiers stopten gewoon midden op de weg. Bushaltes zijn er niet. Stoppen is kloppen tegen het dak van de bus. Prachtige kleurrijke voertuigen goed voor mensen die van de ene kant naar de andere kant van de stad willen. Opnieuw een kerk bezocht. Dit keer de Sebastiaan Church, helemaal van staal gebouwd in zeven dagen tijd, geschonken door de Belgische regering en in grote platen naar Manila verscheept. In de middag waren we op de Quiapo, de plaats van de bekende 24- uurs markt voor het kopen van souvenirs. De kraamhouders deden al het mogelijke om iets te verkopen. Druk, druk en nog eens druk. De straten zagen zwart van de uitlaatgassen en de olie. Ook hier weer erbarmelijke omstandigheden. Hoe is het toch mogelijk vroegen we ons meerdere malen af. Wie denkt dat Manila een mooie stad is komt bedrogen uit. Er zijn hele mooie prachtige winkelcentra en er staan prachtige gebouwen, maar door de man genomen is het een vieze, stinkende stad waar de armoede hoogtij viert, de mensen op straat leven en de uitlaatgassen door de lucht dwarrelen.

In de avonduren hangt er zichtbaar elke dag een wolkendek van smog over de miljoenenstad. Na de markt te hebben bezocht, het werd al bijna donker, reden we voetje voor voetje door het drukke verkeer naar het graf van broeder Ben Schoorlemmer. Ben ligt begraven op het grote kerkhof met de naam: 'Layola Memorial Park' een immens groot kerkhof wat goed wordt onderhouden. Ter nagedachtenis hebben wij twee bloemstukken op het graf steen gezet. Daarna terug naar ons hotel.

Zaterdag 5 maart.

Opstaan om half twee in de nacht. Met de bus Jo en Truus ophalen en daarna vertrokken we om drie uur met onze bagage opnieuw naar het vliegveld Aquino National Airport en vlogen met Philippines Airlines. Dit keer met bestemming Tacloban in de provincie Leyte voor een bezoek en overnachting bij Mayor = burgemeester Leonardo Javier, roepnaam Sandy Javier in de plaats Javier. Deze burgemeester zat al in het vliegtuig toen wij er in kwamen. Wij zeiden hem vriendelijk goedendag. In Tacloban met de bus naar Javier, zo'n 70 kilometer verderop. We werden begeleid door een hele escorte. Zo gaat dat daar. Onderweg zagen we aan weerszijden van de weg nog de gevolgen van de tyfoon 'Yolanda' die op 8 november 2013 in grote delen van deze provincie rampzalige vernielingen heeft veroorzaakt. Maar er was ook al weer veel opgebouwd. In plaats van houten gammele onderkomens, stonden er steeds meer huisjes van steen. Wij zagen ook projecten van de burgemeester. Zo was hij bezig met de bouw van een hotel en de bouw van een groot aantal aaneengeschakelde betonnen huisjes. Wij brachten een bezoek aan zijn waterbuffelfarm Carabow en een steenverwerkingsbedrijf. Carabow is de Filipijnse naam voor waterbuffel. Zijn doel is nu om een melkproductie bedrijf en kaasmakerij op te zetten. Achterliggende gedachte is werkverschaffing creëren die ter plekke uitgevoerd kan worden. Als de mensen werk hebben wordt er wat geld verdiend.

We zagen een nieuwe brug over de rivier en het Holland hospitaal waar hij flink de hand in heeft gehad. De ontvangst in dit mooie hospitaal was allerhartelijkst en er werden wederzijds vele foto's gemaakt. Maar airco ontbrak en ook hier zijn nog extra goederen nodig. John heeft gevraagd wat er nog nodig is en heeft de volgende ochtend alles opgemeten.

Burgemeester Sandy Javier (54 jaar oud) is al jarenlang zeer begaan met de arme bevolking in zijn provincie. Hij is trots op de mensen. Hij heeft het hart op de goede plaats. De zorg voor de mensen, dat is zijn prioriteit. De welstand moet volgens hem omhoog. Armoede heeft hij in zijn jonge jaren zelf aan den lijve ondervonden. Nu is Javier een rijk man die zich zelf blijft en gaat waarvoor hij staat. Alles wat hij bezit heeft hij met eigen handen van de grond af aan opgebouwd. Door zijn goede contacten met de president en overheid krijgt hij het voor elkaar om allerlei projecten op te starten en verharde wegen aan te leggen. Een vriendelijke meegaande man die het werk van de HHCP op waarde weet te waarderen. In 2013 kwamen de contacten met Jo en Truus tot stand. Dit soort mensen zijn nodig om zaken voor elkaar te krijgen en daarmee het welzijn van de inwoners een beetje beter te maken.

In de middag was er gelegenheid om het sponsorkind van Annemiek uit Lettele te bezoeken. Gerard en Wilma namen de honneurs waar. Moeder en de twee jonge meisjes woonden in een stenen huisje. Verder was er niets. Geen tafel, stoelen, kast of bed. Ze sliepen zonder dekens op twee houten platen. Als cadeau kregen ze drie stoelen, een tafel, een matras, fleece dekens, een wokpan, vitamine C, een halve zak rijst en een tandpasta set. Dat werd door ons gekocht in een grote winkel in een plaats verderop. Hun dank was zichtbaar heel groot. De nacht hebben wij doorgebracht in het huis van Javier. Het ontbrak ons aan niets. Wij werden als VIPs behandeld.

Zondag 6 maart.

Na het ontbijt bezochten we in Javier in de bergen de sponsorkinderen van John en Miep Boerhof. Hun onderkomens helemaal in de rimboe ver van de bewoonde wereld is te triest voor woorden. Gelukkig weet men niet beter en is er ondanks de armoede veel levensplezier. Ook werden twee kisten met goederen naar een sponsorkind gebracht. Hans uit Zwolle was de sponsor. Na de lunch gingen we met de bus terug naar het vliegveld in Taclaban. Er werd gestopt bij enkele bezienswaardigheden die herinnerden aan de ramp van twee jaar geleden. Een pitstop werd gemaakt bij o.a. de grote boot in de haven van het rampgebied.

Die boot is een blijvende herinnering aan de immens grote ramp en was het eerste televisie beeld van de ramp in het journaal waarin er in ons land melding van de verschrikkelijke ramp werd gemaakt.

Een zeven meter hoge golf, de Super Tyfoon Yolanda, veegde met een snelheid van 370 kilometer per uur alle houten hutjes en krotten en alles wat de golf nog meer tegenkwam in een klap van de aardbodem. Een begraafplaats iets verderop herinnert aan de vele slachtoffers. Het water van een rivier in City Tacloban was smerig en vies. Op het vliegveld van Tacloban werd vroegtijdig de bagage gebracht. Daarna gingen we naar het park van Mc Arthur Shirine, waar we mooie koperen beelden zagen van Mc Arthur en zijn manschappen. De landing van het zestal op die plaats betekende de bevrijding van de Filippijnen tijdens de Tweede Wereldoorlog. Daarna vlogen we na een uur vertraging om 18.45 uur terug naar Manila.

Maandag 7 maart.

Vertrek met de bus om 9.30 uur uit Manilla. Opnieuw de bagage mee. Jo en Truus ophalen en overstappen in een grotere bus van de provincie Mindorro. De bestemming is Batangas Port. In de haven op de boot 'Reina de Laluna' van de Montenegro maatschappij voor de oversteek over de Chinese zee. Aankomst in City Calapan in de provincie Oriental Mindorro. Tita Bing, de zus van de Gouverneur biedt ons een lunch aan. Daarna brengen we een bezoek aan de gouverneur met koffie en thee aan een mooie ronde tafel. De gouverneur was een aardige man. In zijn gebied was al heel veel verbeterd. We zagen het van dichtbij. We overnachten voor slechts één nacht in resort Parang Beach. Onze huisjes stonden vlak aan zee. Zwoele warme avond. Het was wederom oppassen geblazen voor de malaria mug en kakkerlakken.

Dinsdag 8 maart.

Om 8.00 uur in de ochtend vertrokken we naar de Sixteen Enterprises om onze begeleiders, Marlou en Bing op te halen. Daarna met de bus naar Baco richting de Barangay Laguning nummer 3 om aan de Mangyan Tribes, de bergstammen, dat zijn de oorspronkelijke bewoners van de Filippijnen, kleding uit te delen. Aan maar liefst 500 mensen, jong en oud, hebben we verschillende kledingstukken en knuffels uitgedeeld. Sommigen hadden een voetocht van vier uur gemaakt om aanwezig te zijn. Rij aan rij stonden ze in de brandende zon te wachten. Een paraplu gaf nog wat bescherming. De mensen waren zichtbaar dankbaar. Ze kregen ook een zakje rijst, een handdoek en levensmiddelen in blik. Daarna reisden we met de bus door het rampgebied van de Tyfoon Nona die vorig jaar op 15 december dit gebied op verschillende plekken totaal verwoestte. De modderstroom destijds van één meter hoog was op veel plekken nog zichtbaar. Rijstvelden waren vernield maar vooral ook de bananenplantages. De ramp was overdag daardoor konden nog veel mensen vluchten. Desondanks waren er nog dertig slachtoffers te betreuren. De bustocht over de wegen door de bergen was indrukwekkend. Gestopt werd er bij een Elementary (basis) school in de barangay Bayanan in het district Baco. Deze school was door de modderstroom helemaal verdwenen. Op 30 januari is opnieuw gestart in een noodlocatie met interieur, tafels en stoelen, afkomstig van de voormalige Bosschool uit Espelo. Daarna bezichtiging en lunch bij de prachtige waterval Infinity. Op weg naar Puerto Galera werd er even gestopt bij de waterval TamaraW. In de namiddag kwamen we aan bij het prachtig gelegen en goed verzorgde resort Infinity voor een twee daags verblijf en ontspannende en welverdiende rust na zoveel indrukken die wij hadden opgedaan. Het was er goed toeven.

Woensdag 9 maart.

Na het ontbijt vertrokken we met de bus naar het dichtbij gelegen Ayala Village, een dorp in de bergen van 75 gezinnen van de Mangyan. Deze mensen wonen in bamboehutten geplaatst door de Ayala familie, een groep invloedrijke mensen uit Makati Manila. Groepen mensen waren druk bezig met het maken van souvenirs. Ze maken van natuurproducten hele mooie bruikbare artikelen die ter verkoop werden aangeboden. Daarna bezochten we nog een panorama met fraai uitzicht op de Chinese zee. Dat was het dan voor die warme dag.

Donderdag 10 maart.

Een volledige rustdag. Die dag hebben we niet veel gedaan. Lekker uitrusten was het motto.

Vrijdag 11 maart.

Die dag was gereserveerd voor een lange bus- en bootreis terug naar Manila. Onderweg in al het drukke verkeer nog een leuke band van de bus die ter plekke door de chauffeur werd verwisseld bij een tankstation.

In de avonduren kwamen we later dan het de bedoeling was weer in Manila aan. Snel omkleden en oprispen en toen naar een locatie in een groot winkelcentrum voor het afscheidsdiner met mevrouw Zeny, haar echtgenoot en enkele familieleden. Heel gezellig. Het afscheid was warm en hartelijk.

Zaterdag 12 maart.

Uitslapen en daarna winkelen. In de middag koffers pakken en ons voorbereiden op de terugreis. Om 15.00 uur reden we met twee busjes naar het vliegveld. Daar hebben we met Truus en Jo wat nagepraat over de twee bewogen weken en gegeten. Inchecken en zeer onder de indruk namen we afscheid van Jo en Truus en wensten hen beiden nog drie succesvolle weken toe. De terugreis was er een van vertragingen in Manila en Hong Kong. Maar niet getreurd. Straks konden we uren uitrusten en slapen in het vliegtuig richting Amsterdam. Zondagmorgen 13 maart om half acht Nederlandse tijd en 23,5 uur later zetten we weer voet op Nederlandse bodem. Thuis in Heeten begint weer het leven van alledag met voor een ieder vele ervaringen rijker.

Dankwoord.

Terugkijkend waren het dankzij Jo en Truus prachtige dagen op de Filipijnen. Prima georganiseerd. We hebben veel gezien en heel veel indrukken opgedaan. We vielen van de ene verbazing in de andere over zoveel ellende en in onze ogen vreselijke levensomstandigheden. De arme mensen hebben daar niets, echt helemaal niets. Maar ze weten niet beter en zijn met een kleinigheid oh zo blij. Een uitgestoken hand doet wonderen. De glimlach op hun gezicht spreekt boekdelen. Wij hebben van zeer nabij gezien dat Jo en Truus in dat verre land al jaren heel veel werk verzetten en heel veel goede contacten hebben. Elk dag staat er wel iets op het programma. Ze reizen van hot naar her om de vele zaken zo soepel mogelijk te laten verlopen. Heel vermoeiend allemaal. Maar het is hun leven, opkomen voor de armen in de wereld. De lokale autoriteiten zijn blij met het werk van de vele vrijwilligers in Heeten. We hebben het keer op keer moeten horen in de trend van ‘geweldig dat zoveel Heetenaren en anderen met ons begaan zijn’.

Jo en Truus nogmaals bedankt. Wat jullie op de Filipijnen allemaal voor elkaar krijgen is bewonderingswaardig. Chapeau. Wij zijn trots op jullie en alle vrijwilligers.

Dit reisverslag is geschreven door Joke Solen.

DIT HEEFT ONS HART DIEP GERAAKT.

Al jaren lang proberen wij wat te doen voor HHCP te Heeten.

Dat lukt regelmatig met goederen en soms ontvangen we een groot geld bedrag.

Nu hebben wij het land bezocht en zien met eigen ogen de ellende.

Groot verschil in rijkdom en armoede, echte armoede waar de katholieke kerk nog veel invloed heeft op deze arme bevolking. Het was prachtig om te zien, hoe het werk van Jo en Truus wordt gewaardeerd. Zijn hebben daar in 25 jaar heel veel goeds gedaan en krijgen nu van hogerhand steeds meer medewerking, zodat alles op de juiste bestemmingen komt.

Wij kwamen goederen tegen die door ons waren ingebracht en dat geeft voldoening.

Hutten die je zelf echt moet zien om te geloven hoe armoedig het is.

Wij hebben onze sponsorkinderen ontmoet en weten nu waarvoor wij dit doen. Ze moeten studeren, anders blijft het dweilen met de kraan open. Wat bedoelen wij hier mee?

Die gestudeerd heeft komt vooruit en gaat voor minder kinderen.

Ze moeten wat geld krijgen om te studeren voor kleding en schrijfmateriaal.
 Dus sponsor deze arme kinderen, om dit voor hen mogelijk te maken.
 Voor ons persoonlijk gaf de opening van de Prominent kliniek een goed gevoel.
 Deze was voor Filipijnse begrippen erg mooi en compleet in gericht.
 Er is nog veel te doen op het gebied van zorgvoorzieningen.
 Wij proberen hiervoor nog meer te doen in Nederland om dit te realiseren.
 Door bedrijven te benaderen voor goederen en giften, maar ook door onze medewerkers
 enthousiast te maken de HHCP te helpen aan goederen.
 Zij verkopen vaak nieuwe producten, waarvan de oude nog bruikbaar zijn.
 Dus gaan wij met zijn allen onze best doen voor hulp aan de Filipijnen.

NOGMAALS HEEL VEEL RESPECT VOOR JO EN TRUUS WAT ZE GEDAAN HEBBEN EN NOG DOEN VOOR
 DE ARME MENSEN IN DE FILIPPIJNEN.

Als de gezondheid toelaat gaan wij, John en Miep, zeker nog eens weer kijken.
 Dit geeft ons beiden veel voldoening.

John & Miep Boerhof

Wat een land van uitersten hebben wij gezien, de sloppenwijken van Manila waar een mensenleven nauwelijks telt, bijzondere projecten welke door de HHCP zijn gerealiseerd met als hoogte punten de opening van de Prominent kliniek en het bezoek aan diverse Scholars, in het bijzonder Lorena en Gerald. En wat een medewerking krijgen Jo & Truus, van de familie Tanada, Mayor Javier en Gouverneur Umali met familie. Salamat Po.

Gerard Daggenvoorde

ONVOORSTELBAAR! Truus gebruikt het woord vaak....

Nu snap ik waarom....de armoede, de woonomstandigheden, de hygiëne, de honger en het onvoorspelbare natuurgeweld! En toch blijft men positief! Respect! Bijzonder land, bijzondere reis!

Truus en Jo, Salamat po, voor alles...jullie goede zorgen voor ons en de Filipijnse bevolking.

Wilma Daggenvoorde

Wat een verschil tussen arm en rijk. Het leek Nederland wel zo vlak na de oorlog. Maar dan zal er een Overheid moeten zijn die gaat voor recht en democratie. Je moet het echt gezien hebben om te kunnen voelen en beleven. Wij hebben het gezien. Hulp is en blijft nodig! Kansen liggen door goed onderwijs en herordering van de arbeidsmoraal. Ook een goede voorlichting aan jongens en meisjes aangaande seksualiteit en gelijkwaardigheid tussen man en vrouw is beslist nodig. Gelukkig zagen we in de binnenlanden ook wel eens een glimlach want het zijn o zo aardige mensen, alleen hun cultuur is totaal anders. En de fabel, het is een druppel op een gloeiende plaat, is een veel gehoorde opmerking. Maar alles wat de HHCP naar de Filipijnen stuurt komt bij de mensen terecht. Ook dat hebben wij met onze eigen ogen gezien. Blijf in actie en steun de stichting HHCP.

Met bijzondere waardering richting Jo en Truus als sterke en doorzettende mensen, maar ook naar alle vrijwilligers in en buiten Heeten die hen dagelijks terzijde staan.

Joke en Theo Solen.

